

РЕШЕНИЕ

№ 1952

гр. Пловдив, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330204119 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 36-0000384/21.06.2022г.,
издадено от и.д. директор на РД "АА"-Пловдив, с което на „РИСК-88“ ЕООД
е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 /три хиляди/ лв. за
нарушение по чл. 96г, ал. 1, предл. 1 ЗАвПр.

С жалбата и в съдебно заседание се излагат конкретни съображения за
незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна. Претендират се
разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна ангажира становище за неоснователност на жалбата.
Моли за потвърждаване на НП. Релевира възражение за прекомерност.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди
доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на
атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговата
отмяна. Съображенията за този извод са следните:

В АУАН и НП е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 04.03.2022 г. в гр. Пловдив, бул. „Александър Стамболийски“ № 94, бл. 115, ап. 20 - седалището и адресът на управление на фирма "Риск-88" ЕООД, като лице, извършващо международен автомобилен превоз на товари с лиценз № 15437, валиден до 07.06.2026 г. на Общността за превоз на товари, извършва следното нарушение:

Назначаване на работа лицето М.И.С. с ЕГН: ***** на длъжност „***“ без същият да притежава валидно Удостоверение за психологическа годност (УПГ). След направена справка в единната информационна система на ИА "Автомобилна администрация" гр. София е видно, че лицето не е преминавало изследване за психологическа годност и същото не притежава валидно такова.

Актът за установяване на административно нарушение е съставен в РД „Автомобилна администрация“ гр. Пловдив след приключване на комплексна проверка с писмо-покана с рег. № 04-01-00-1190/6/31.03.2022 г.

Изследвани са обстоятелствата и са преценени възможностите за приложение на чл. 28 от Закона за административни нарушения и наказания, в резултат на което не са установени налични предпоставки за това.

Гореизложените факти не са спорни между страните, а и чисто формално се установяват от разпита на актосъставителя, който в съдебно заседание изцяло потвърди констатациите от АУАН. В тази връзка съдът изцяло кредитира показанията на свид. П., като намира, че същите са логични, последователни и изхождащи от лице, по отношение на което липсват основания за съмнение в неговата безпристрастност.

При правилно установена фактическа обстановка, обаче неправилно е приложен материалния закон, доколкото очертаните факти съпоставени с релевантните разпоредби от националното законодателство и от правото на ЕС не сочат на извършено административно нарушение.

Съгласно сочената за нарушена норма на чл. 96 г, ал. 1 ЗАвтП: „Който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.“

Същевременно съгласно релевантните разпоредби на Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари

/Наредба № 11/2002 г./:

- Чл. 57, ал.1: „Лицето по чл. 2, ал. 1 допуска до управление на превозните средства за международни превози на пътници и товари само водачи, които са психологически годни.“

- чл. 58, ал.1, т.3: Водачът на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари, трябва да отговаря на следните изисквания: да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата;

Съгласно чл. 152, ал. 1, т. 2, б. "б", предл. първо от ЗДвП: „Министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите, извършващи обществен превоз.“

Въз основа на чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е издадена Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. „При всяко постъпване на работа и при извършване на дейността като водач на таксиметрови автомобили или водач на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, както и за председател на изпитна комисия, лицата представят удостоверение за психологическа годност“.

Според чл. 8, ал. 2 от същата Наредба: „Удостоверението за психологическа годност е валидно за срок три години от датата на неговото издаване с изключение на случаите, в които се издава след навършване на 65-годишна възраст на лицето и на случаите по чл. 1, ал. 1, т. 2, 5, 6 и 7, в които удостоверението е валидно за срок една година.“

Същевременно според чл. 12, ал. 2, т. 2 вр. чл. 13, ал. 1, т. 4 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина: срокът на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E и T е

5 години, като условие за издаване на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории C, C1, D, D1 и Tтм е представянето на копие на удостоверение за психологическа годност.

Същият срок на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E и T, а именно 5 години е предвиден и в чл. 51, ал. 4 от Закона за българските лични документи.

Същевременно относима към процесния казус е и регламентацията, дадена в Директива 126/2006/ЕО относно свидетелства за управление на превозни средства, поради което същата следва да бъде съобразена.

Така според параграф 9 от Преамбюла на Директива 126/2006/ЕО /преработена и допълнена версия - „Доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. Този редовен контрол съгласно националните правила за съответствие с минималните стандарти ще допринесе за свободното движение на хора, ще избегне нарушаването на конкуренцията и по-добре ще взема предвид специфичната отговорност на водачите на такива превозни средства. На държавите-членки следва да се позволи да налагат медицински прегледи като гаранция за спазване на минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на други моторни превозни средства. Поради причини, свързани с прозрачността, тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството. "

Съгласно разпоредбата на чл. 7, пар. 2, буква "б" от Директива 126/2006/ЕО: "Считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E имат срок на административна валидност 5 години. "

В разпоредбата на чл. 7, пар. 3, буква "б", абзац четвърти, шест и седми от същата Директива 126/2006/ЕО е регламентирано, че:

- „Държавите - членки могат да ограничат срока на административна валидност, постановен в параграф 2, на свидетелства за управление на превозно средство за нови водачи от всички категории, за да прилагат

специфични мерки към такива водачи с цел подобряване на пътната безопасност“;

- „Държавите - членки могат да ограничат срока на административна валидност, постановен в параграф 2, на индивидуалните свидетелства за управление на превозно средство за всички категории, ако сметат за необходимо да прилагат увеличена честота на медицински проверки или други специфични мерки, като ограничения за нарушители на пътното движение.“;

- „Държавите - членки могат да намалят срока на валидност, постановен в параграф 2, на свидетелства за управление на превозно средство на притежатели, които пребивават на тяхна територия и са достигнали 50-годишна възраст, за да прилагат увеличена честота на медицински проверки или други специфични мерки, като опреснителни курсове. Този намален срок на валидност може да се прилага само при подновяване на свидетелство за управление на превозно средство“.

Разпоредбата на чл. 7, пар. 2, буква "б" от Директива 126/2006/ЕО е транспонирана в българското законодателство в чл. 51, ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 75 от 2012 г., в сила от 19.01.2013 г.) от Закона за българските лични документи/ЗБЛД/ и чл. 12, ал. 2, т. 2 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г.

Съобразно цитираната правна регламентация (и по - конкретно изричното предвиждане в този смисъл в последното изречение на параграф 9 от Преамбюла), дадена в Директива 126/2006/ЕО, се налага извода, че щом водач на моторно превозно средство има валидно свидетелство за управление на МПС за съответната категория, той следва да се счита за психологически и физически годен да управлява МПС от тази категория, за срока на валидност на същото това свидетелство за управление на МПС, който за посочените по-горе категории е пет години и съответно не следва да се явява на преглед за физическа и психологическа годност в този срок.

Предвид изложеното по - горе, настоящият състав счита, че предвиденият в чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на министъра на транспорта, тригодишен срок на валидност на удостоверение за психологическа годност, което удостоверение се издава при положително заключение от психологическото изследване на изследваното лице, не съвпада със срока на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство – в конкретния случай за категориите C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E и T, който

срок е пет години.

Разпоредбата на чл. 7 от Директивата, наименован "Издаване, валидност и подновяване", и по-конкретно т. 1 от същия член, съдържа пет разпоредби - от б. "а" до б. "д", в които са регламентирани изискванията към кандидатите, за да им бъде издадено свидетелство за управление на МПС, като в цялата т. 1 не се съдържа текст, който да предвижда, че държавите - членки могат да въвеждат в националното си законодателство и периодични медицински прегледи за физическа и психическа годност извън тези, които се изискват при издаване на свидетелство за управление на МПС.

Същата е уредбата и във вече цитираната новела - чл. 7, пар.3 от Директивата, която позволява ограничаване на административната валидност на самото СУМПС за срок по-кратък от 5 години в различни хипотези, но не и ограничаване на срока на административна валидност на свидетелството за психологическа годност в насока да бъде по-кратък от срока на валидност на СУМПС.

От гореизложеното следва, че чрез прецизиране на националното законодателство при транспониране изискванията на Директивата и визираните в нея резерви, без съмнение се дава възможност на всяка държава членка да прилага увеличена честота на медицински проверки на водачите, но само чрез редуциране на срока на валидност на свидетелство за управление на превозно средство, а не самоцелно и изолирано от нуждите, за които първично е предвидена необходимостта от доказване на психологическата годност на водачите.

Изискванията на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. относно свидетелства за управление на превозни средства са въведени:

- в Закона за движение по пътищата със Закона за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата (Обн., ДВ, бр. 54 от 2010 г., изм. и доп., бр. 60 от 2012 г., в сила от 7.08.2012 г.), което изрично е посочено в § 35, т. 3 от ДР към същия закон;
- в Закона за българските лични документи с изменение и допълнение на закона, конкретно със създаването на новите ал. 3, ал. 4 и ал. 5 на чл. 51 от същия - Обн., ДВ, бр. 75 от 02.10.2012 г., в сила от 19.01.2013 г., което изрично е посочено и в § 2 от ПЗР към същия закон.

Същевременно, последното изменение на разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от

Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на министъра на транспорта, въвеждаща три годишен срок на валидност на свидетелствата за психологическа годност, е направено с ДВ, бр. 41 от 01.06.2012 г., т.е. повече от седем месеца преди влизането в сила на изменението на чл. 51 от ЗБЛД, поради което предвиденият в нея тригодишен срок на валидност на удостоверение за психологическа годност не е съобразен със срока на валидност на свидетелството за управление на МПС за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E и T, регламентиран в ал. 4 на чл. 51 от ЗБЛД.

Освен това, в самата Наредба, не съществува разпоредба, било то в допълнителните или в преходните и заключителни разпоредби, която да указва, че в същата са въведени изискванията на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. относно свидетелства за управление на превозни средства, относими към регулираните с наредбата обществени отношения, посочени в чл. 1 и чл. 1а от нея.

Директивите като акт на ЕС, съдържащ правни норми, следва да бъдат транспонирани в националното законодателство на държавите-членки. Въпреки това, обаче дадени разпоредби от директивите могат да имат директен ефект, когато те не са надлежно транспонирани в националното право и тези разпоредби могат да се използват от лице срещу държавата. Освен това съгласно трайно застъпвания в практиката на съда на ЕС принцип на конформното тълкуване, националните съдилища са длъжни да тълкуват националното право с оглед смисъла и целите, произтичащи от актове на съюза – регламенти, директиви, рамкови решения и др., регулиращи същата материя.

В случая разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на министъра на транспорта поставя самостоятелни и непредвидени в европейската норма изисквания относно срока на действие на удостоверението за психологическа годност, като по този начин изкуствено го отделя от основното му предназначение – да обслужи първичното издаване или преиздаване на свидетелството за управление на превозно средство от съответните категории. Тоест налага се изводът, че изискванията на Директива 2006/126/ЕО са въведени в ЗДвП и в ЗБЛД, но не са въведени в подзаконовия нормативен акт - Наредба № 36 от 15.05.2006 г., издадена от министъра на транспорта, на основание чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, или ако са

въведени, т.е. привнесени, то тези изисквания са привнесени неправилно и в противоречие с целите на директивата.

При това положение разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. (въвеждаща тригодишен срок на валидност на удостоверенията за психологическа годност, който е по кратък от 5-годишния срок на валидност на самите СУМПС) се явява в противоречие с целите на Директива 2006/126/ЕО, поради което по силата на примата на европейското право и принципа за конформно тълкуване не следва да бъде прилагана.

На следващо място разпоредбата на чл. 8, ал.2 от Наредбата се явява в противоречие и с норми от по-висок ранг- чл. 51 от ЗБЛД, поради което на основание чл. 15, ал.3 от Закона за нормативните актове не следва да се прилага и на това самостоятелно основание.

В настоящия случай, от показанията на свид. П. се установи, че в хода на извършваната от нея комплексна проверка на дружеството – жалбоподател, то същата е формирала изводите си за извършване на вмененото административно нарушение единствено на изисканата от нея справка за датата на назначаване на М.С. на длъжността „Шофьор“ . Актосъставителят потвърди, че не е извършвал каквито и да било допълнителни проверки относно установяване на това М.С. има ли издадено СУМПС от друга държава – членка на ЕС, където постоянно пребивава, съответно какъв е срокът на валидност на същото. В тази връзка по инициатива на съда беше изискано от жалбоподателя да представи заверено копие на СУМПС на шофьора М.С. – за това къде и кога е издадено, както и доказателства за това къде и кога е презаверено и удължено същото. Така беше представено както заверено копие на СУМПС, така и извлечение от Картотеката на Свидетелствата за управление на МПС, издадено от Областен управител на Окръг Лимбург – Вайлбург, Германия, видно от които М.С. има издадено на 22.03.2018 г. валидно до 22.03.2023 г. СУМПС № G170I1C7922 за категории АМ А1, А, В, ВЕ, С1, С1Е, С, СЕ, D1, D1Е, D, DE, L, Т. Предвид факта, че М.С. постоянно пребивава на територията на друга държава членка на ЕС, то и съвсем законосъобразно същият има издадено СУМПС единствено от нея, като последното е в унисон с регламента на чл. 151, ал. 7 ЗДвП и чл. 151а ЗДвП.

Гореизложеното налага извод, че издаденото СУМПС на водача М.С. е било валидно към вменената дата на извършване на нарушението – 04.03.2022

г.

При прилагане на гореизложените принципни постановки към установените по делото факти се налага извод, че към вменената дата на извършване на нарушението - 04.03.2022 г., деянието е било несъставомерно, доколкото към тази дата М.С. е имал валидно СУМПС, преминал е през тест за психологическа годност, а при прилагане на принципа за примата на европейското право държавата не е имала възможност да ограничи срока на валидност на свидетелството за психологическа годност за срок по-кратък от този на СУМПС.

В този изричен смисъл: Решение № 1416/19.07. 2022г. на Пловдивският Административен Съд, XXIII-ти състав, КАНД №1200 по описа на съда за 2022г., Решение №.817/09.05.2022 год. на Административен Съд - Пловдив, XIX състав к.н.а.х дело № 385 по описа на съда за 2022, Решение № 605 от 11.04.2022 г. по к. адм. н. д. № 244 / 2022 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1505/ 02.08.2022 г. на Административен Съд - Пловдив, XXI състав, КНАД № 1147 по описа за 2022 год.

По изложените съображения обжалваното НП следва да се отмени.

По разноските

При този изход на спора, на основание чл. 63д ЗАНН право на разноски има жалбоподателят. Същият е доказал реалното заплащане на 300 лева адвокатски хонорар за процесуално представителство в производството, доколкото съгласно т.1 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка за изплатената в брой сума.

Въззиваемата страна е направила възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар, като в тази връзка следва да се отбележи, че се споделят доводите ѝ, че с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото следва да се присъди минималния размер съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за адвокатска защита и съдействие, изразила се не само в изготвяне на жалбата, но и реално процесуално представителство.

В случая обаче уговореният и заплатен размер от 300 лева е дори по-нисък от минималните размери, предвидени в чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т. 2 от

Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата редакция за процесуално представителство, при материален интерес от 3000 лева, поради което следва да се присъди изцяло.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

В случая въззиваемата страна РДАА-Пловдив не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващия орган, а именно ИААА, като второстепенен разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 2, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация".

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 36-0000384/21.06.2022г., издадено от и.д. директор на РД "АА"-Пловдив, с което на „РИСК-88“ ЕООД, ЕИК 201712878 е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 /три хиляди/ лв. за нарушение по чл. 96г, ал. 1, предл. 1 ЗАвПр.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" ДА ЗАПЛАТИ на „РИСК-88“ ЕООД, ЕИК 201712878 сумата от 300,00 /триста/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за представителство пред Районен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____